

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 745/06
02.08.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Боривоја Буњевачког и Јелене Ивановић, чланова већа, са саветником суда Вером Маринковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, кога заступа АБ, адвокат, против оспореног решења гувернера Народне банке Србије Г. бр. 334 од 16.1.2006. године, у предмету издавања дозвола за обављање послова посредовања и послова заступања о осигурању, у нејавној седници већа одржаној дана 02.8.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење гувернера Народне банке Србије Г. бр. 334 од 16.1.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијен је захтев тужиоца, оснивача Друштва за посредовање у осигурању "ББ", за издавање дозволе за обављање послова посредовања и послова заступања у осигурању.

Тужилац поднетом тужбом побија законитост оспореног решења због неправилне примене закона, затим што управни орган није у доношењу акта поступио по правилима поступка, а нарочито што чињенично стање није правилно утврдио, односно што је из утврђених чињеница извео неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Наводи, да је закључак туженог органа, да је тужалац незаконито обављао послове непосредно повезане са пословима осигурања и то на основу Уговора о закупу пословног простора од 19.8.2005. године (део пословних просторија предузећа издао у закуп "ББ"), изведен из погрешне примене овлашћења из Одлуке о спровођењу одредаба Закона о осигурању. Истиче, да се никада није бавио било каквим пословима који имају везе са пословима осигурања и да се издавање пословног простора наведеном друштву, које је уредно регистровано за обављање послова осигурања не може сматрати и бављењем пословима осигурања или непосредно повезаним са пословима осигурања. С обзиром на чињеницу да је тужени погрешно проценио пословну репутацију тужиоца и у вези са тим погрешно применио прописе који одређују начин процене пословне репутације, предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени је у одговору на тужбу остао при разлозима из оспореног решења предложио је да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења применом чл. 39. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), оцене навода тужбе и одговора на тужбу и свих списа ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења произилази да је тужени орган наведену одлуку донео са разлога што је, поступајући по захтеву тужиоца бр. 5/6744 од 19.12.2005. године, за издавање дозволе за обављање послова посредовања и заступања у осигурању, нашао да исти неиспуњава услове, у погледу тражене пословне репутације физичког лица, који су прописани тач. 2 подтачком б). Одлуке о спровођењу одредаба Закона о осигурању, која се односи на издавање дозвола и сагласности Народне банке Србије ("Службени гласник РС", бр. 42/05). Ово из разлога што је решавајући по захтеву тужиоца, увидом у доказе које је поднео као овлашћено лице, подацима којима тужена располаже, а који су у непосредној вези са овом управном ствари, као и на основу овлашћења које има из тачке 22. ст. 2. наведене Одлуке, тужена утврдила да је "ВВ", чији је директор подносилац захтева у овом поступку, послове заступања у осигурању обављао незаконито, јер није поседовао дозволу за обављање других услуга у осигурању односно послова непосредно повезаних са пословима осигурања, коју издаје Народна банка Србије, пре подношење захтева од 19.12.2005. године. Наиме, тужена је утврдила да је "ВВ" обављао послове заступања у осигурању за друштво за осигурање "ББ", иако није поседовало наведену дозволу. Због свега наведеног, тужена је оценила да нису испуњени услови за стицање квалификованог учешћа у капиталу па су се стекли услови из чл. 44. ст. 1. тач. 2. у вези са чл. 86. Закона о осигурању који прописују да ће Народна банка Србије одбити захтев за издавање дозволе за обављање послова осигурања ако акционари - квалификовани имаоци немају сагласност из чл. 32. наведеног Закона.

Међутим, по налажењу Врховног суда Србије, разлози наведени у образложењу оспореног решења не упућују за сада са сигурношћу на решење какво је дато у диспозитиву овог решења. Наиме, тужени у образложењу решења наводи да је тужилац обављао послове посредовања и заступања у осигурању

незаконито јер није поседовао дозволу, пародне банке Србије, за обављање других услуга у осигурању, односно послова непосредно повезаних са пословима осигурања, пре подношења захтева за издавање дозволе за обављање наведених послова осигурања. Како је одредбом чл. 72. Закона о осигурању ("Службени гласник РС", бр. 55/04 и 61/05) прописано, да су послови посредовања у осигурању послови који се односе на довођење у везу осигураника, односно уговорача осигурања са друштвом за осигурање ради преговарања о закључењу уговора осигурања, на основу налога друштва за осигурање основаног у складу са одредбама овог Закона или налога осигураника, односно уговорача осигурања, то Врховни суд Србије налази да се због тога, за сада, не може поуздано оценити ни сама правилност наведеног правног основа за доношење оспореног решења као ни правилна примена тачке 2. подтачка б) Одлуке о спровођењу одредаба Закона о осигурању, које се односе на издавање дозвола и сагласности НБС ("Сл. гл. Републике Србије" бр. 42/05). Ово због тога што у управним списима сем наведеног Уговора о закупу пословног простора од 19.8.2005. године, закљученог између "ББ" и Друштва за осигурање "ББ" и акта Предузећа "ГГ", број 1317 од 2.12.2005. године, који се у Народној банци Србије води под бројем V/1950 од 2.12.2005. године, не постоји у списима (сем наведеног прегледа) конкретни докази из којих би несумњиво произилазило да се тужилац у смислу цитиране законске одредбе бавио раније пословима посредовања у осигурању. Како ни тужени у образложењу оспореног решења не наводи такве доказе и разлоге, суд налази да је у конкретном случају тужени повредио одредбу чл. 199. ст. 2. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС", бр. 33/97 и 31/01) и да се због тако утврђеног чињеничног стања законитост оспореног решења, за сада, не може испитати.

Стога су, по налажењу овог суда основани наводи тужиоца у поднетој тужби, да се само издавање пословног простора друштву за осигурање "ББ" које је иначе уредно регистровано за обављање послова у осигурању, не може сматрати да се и тужилац бавио пословима осигурања или непосредно повезаним са пословима осигурања.

Имајући у виду све напред наведене пропусте, у поновном поступку је потребно да тужени орган исте отклони и донесе ново решење имајући у виду при том и све примедбе из ове пресуде, а које су обавезне за надлежни управни орган сходно одредбама чл. 61. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је на основу чл. 41. ст. 2., у вези чл. 38. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 02.8.2006. године, У. 745/06

Записничар, Председник већа - судија

Вера Маринковић, с.р. мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ИЈ